

Η ΑΓΑΠΗ



Ήταν κάποτε ένα μικρό κοριτσάκι. Το λέγανε Αγάπη. Έμενε μαζί με τον χήρο πατέρα της.

Κάθε μέρα η Αγάπη έτρωγε τόσο ξύλο που φοβόταν ακόμη και να κουνηθεί. Απλώς καθόταν στην άκρη του δωματίου κρατώντας τα γόνατά της και προσπαθώντας να μη μισήσει τον ίδιο τον μπαμπά της. Η Αγάπη λοιπόν μεγάλωνε με παιδικά τραύματα και μώλωπες στα χέρια και στα πόδια. Οι γείτονες ακούγανε τις φωνές της, μα κανείς δεν έκανε τίποτα. Λέγανε πως ήξεραν τον πατέρα της και πως τον τρέμανε.

Μια μέρα λοιπόν η Αγάπη είχε φάει τόσο ξύλο, που φοβόταν και να φοβηθεί. Ήταν όμως ένα κορίτσι με κατανόηση και γι' αυτό σηκώθηκε και αγκάλιασε τον πατέρα της. Εκείνος απότομα την έσπρωξε και της είπε:

- Τι;

- Μπαμπά, ό,τι κι αν κάνεις εγώ θα σ' αγαπώ πολύ.

Κι εκείνος αντί να συγκινηθεί, την πετάει έξω από το σπίτι. Εκείνη όμως δεν έχασε το χαμόγελό της. Γιατί η Αγάπη ξέρει να συγχωρεί.

Από τότε η Αγάπη τριγυρνάει στους δρόμους ψάχνοντας εκείνους που την ψάχνουν. Μερικοί λένε πως πέθανε... άλλοι πως έχει χαθεί... Αλλά όσοι πιστεύουν σ' αυτήν κάποια στιγμή θα τη βρουν.

Δημοσιεύτηκε στο 1^ο τεύχος της εφημερίδας μας «Το 5^ο θαύμα»

ΜΑΓΔΑ ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ Β1